

Rapport

Datum: 14 april 2005

Rapportnummer: 2005/118

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Limburg-Noord:

een melding van 25 april 2002 ter zake overlast door het stoken van afval niet correct heeft afgehandeld;

zich partijdig opstelt in het (slepende) conflict met zijn buurman.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker ervaart veel overlast van zijn buurman, die op het naastgelegen terrein een transportbedrijf runt en in een eigen tankauto rijdt. Verzoeker is als gevolg hiervan in verschillende juridische procedures verwikkeld, die onder meer te maken hebben met een door de gemeente aan zijn buurman verleende vergunning voor het parkeren van de tankauto op diens terrein.
2. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bepaalde op 10 april 2002 dat het transportbedrijf van verzoekers buurman geen vergunningplichtige inrichting vormt in de zin van de Wet Milieubeheer.
3. Op 25 april 2002 omstreeks 20.40 uur meldde verzoeker bij de meldkamer van de politie Venlo dat zijn buurman een tankauto voor de deur had staan en dat de buurman op nog geen 5 meter afstand van die tankauto een flink vuur aan het stoken was. Volgens verzoeker mocht de tankauto daar niet staan. Om 20.58 uur kwam de politie ter plaatse. De politie constateerde dat het vuur inmiddels was gedoofd en gaf verzoekers buurman een waarschuwing.
4. Op 18 augustus 2002 vond er een incident plaats op het terrein van verzoeker. Verzoeker en zijn vrouw zouden door hun buurman en diens zoon zijn bedreigd. Hierop heeft verzoeker zijn burens met een broodmes van zijn terrein gejaagd.
5. De advocaat van verzoeker nam contact op met betrokken ambtenaar X, omdat verzoeker overwoog om aangifte te doen wegens bedreiging door de buurman en diens zoon. Zij spraken met elkaar af dat er op 24 augustus 2002 een gesprek zou plaatsvinden tussen verzoeker, zijn vrouw en X. In dat gesprek gaf X aan dat een bemiddelingspoging tussen verzoeker en de buurman meer kans van slagen zou hebben dan het doen van aangifte, die zeker gevolgd zou worden door een tegenaangifte van verzoekers buurman. Verzoeker wees een bemiddelingspoging niet op voorhand af.

6. Op 25 augustus 2002 deed verzoekers buurman aangifte wegens bedreiging, gepleegd door verzoeker. X had op dat moment nog geen contact met de buurman gehad over de bemiddelingspoging.

Op 7 september 2002 stelde X de buurman voor een bemiddelingsgesprek met verzoeker aan te gaan, waarmee de buurman akkoord ging.

7. X bezocht verzoeker op 9 september 2002, om hem uit te nodigen voor het bemiddelingsgesprek. Aangezien verzoeker geen heil zag in het gesprek, heeft hij daar van afgezien.

Toen bleek dat verzoeker niet instemde met het bemiddelingsvoorstel, wilde verzoekers buurman zijn aangifte jegens verzoeker niet meer intrekken.

8. Bij brieven van 9 en 25 april 2003 verzocht verzoekers raadsman de politie om een proces-verbaal van aangifte, welke aangifte verzoeker op 25 april 2002 jegens zijn buurman zou hebben gedaan wegens het stoken van open vuur.

9. In zijn brief van 29 april 2003 aan verzoekers raadsman deelde de chef van de basiseenheid Weert mee dat naar aanleiding van verzoekers melding van 25 april 2002 twee politieambtenaren zich op de hoogte hadden gesteld van de situatie. Ter plaatse bleek dat er op een afstand van 30 tot 40 meter vanaf de plaats van de tankauto, een ijzeren ton stond. Uit deze ton kwam rookontwikkeling. Volgens verzoeker zou zijn buurman hierin oliefilters aan het stoken zijn.

Na controle was gebleken dat verzoekers buurman geen open vuur meer stookte en dat dit inmiddels met zand was gedoofd. In de ton was wat afvalhout opgestookt. Door de politieambtenaren werden geen verbrande oliefilters aangetroffen.

Vervolgens hebben de politieambtenaren verzoeker in kennis gesteld van hun bevindingen en hebben zij zijn buurman een waarschuwing gegeven voor het stoken van het vuur.

De districtschef gaf aan niet te kunnen voldoen aan het verzoek om een proces-verbaal toe te zenden, aangezien de politie een corrigerend gesprek meer op zijn plaats achtte dan handhaving middels een Wet Mulder-beschikking.

10. In reactie op de brief van 29 april 2003 deelde verzoeker de chef van de basiseenheid bij brief van 7 mei 2003 mee dat de stelling dat de tankauto zich op 30 à 40 meter afstand van de ton bevond, niet juist is. Tevens stelde verzoeker dat de tankauto gevaarlijke stoffen bevatte, waarover de politie niets heeft opgemerkt. Voorts merkte verzoeker op dat in de brief van 29 april 2003 wordt gesuggereerd dat er wel een open vuur was gestookt. Volgens verzoeker was er duidelijk sprake van een gevaarlijke en bedreigende situatie in zijn woonomgeving.

11. Bij brief van 19 mei 2003 liet de chef van de basiseenheid verzoeker weten dat hij de betrokken ambtenaren nogmaals had gevraagd naar de afstand tussen de tankauto en de ton, en dat zij bleven bij de door hen eerder gegeven informatie dat deze geschatte afstand tussen de 30 en 40 meter bedroeg.

Voorts gaf de districtschef aan dat middels informatie van de brandweer was gebleken dat er brandbare diaceton alcohol in de tank was opgeslagen, en dat dit in een afgesloten tank geen gevaar voor de omgeving zal opleveren. Een open vuur op een afstand van 30 à 40 meter was niet als gevaarlijk te beschouwen. Volgens een zegsman van de brandweer levert een open vuur van de omvang zoals hier sprake van was geen gevaar op, zelfs als er dampen uit de tankauto zouden ontsnappen, aldus de districtschef.

De districtschef bestreed niet dat er open vuur was geweest. Door de politieambtenaren was echter geen open vuur geconstateerd.

12. Bij brief van 29 juli 2003 wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman met klachten over het regionale politiekorps Limburg-Noord. De Nationale ombudsman deelde verzoeker bij brief van 14 augustus 2003 mee dat hij verzoekers klachten nog niet in onderzoek nam omdat verzoeker zijn klachten niet eerst had ingediend bij de korpsbeheerder.

Bij brief van 25 augustus 2003 stuurde de Nationale ombudsman verzoekers klachten door aan de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord.

13. Bij brief van 18 februari 2004 deelde de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord verzoeker mee dat hij verzoekers klacht over de partijdigheid van de politie Weert ongegrond achtte. Uit de rapportage was naar voren gekomen dat politieambtenaar X verzoekers advocaat op 24 augustus 2002 heeft laten weten dat een bemiddelingspoging tussen verzoeker en zijn buurman meer kans van slagen zou hebben dan het doen van aangifte jegens zijn buurman. Op 25 augustus 2002 verscheen verzoekers buurman op het politiebureau voor het doen van aangifte, en op dat moment had X nog geen contact met hem gehad omtrent de bemiddelingspoging. Vervolgens heeft X met verzoekers buurman gesproken, en heeft de buurman aangegeven open te staan voor een bemiddelingspoging.

Op 9 september 2002 heeft verzoeker in een gesprek met X laten weten af te zien van een bemiddelingsgesprek, omdat verzoeker de indruk had dat dit geen oplossing zou bieden.

De korpsbeheerder concludeerde dat X meerdere malen getracht had een bemiddelingsgesprek te laten plaatsvinden teneinde voor beide partijen een acceptabele oplossing te realiseren. De korpsbeheerder was daarbij niet gebleken van partijdigheid.

Ten aanzien van de klacht dat de politie de melding van 25 april 2002 niet juist had afgewikkeld, deelde de korpsbeheerder mee deze klacht ongegrond te achten. De

korpsbeheerder verwees hierbij naar de brief van de klachtbehandelaar van 29 april 2003, waarin verzoeker was meegedeeld dat er geen acuut dreigende gevaarssituatie bestond.

I. Ten aanzien van het afhandelen van de melding

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie zijn melding van 25 april 2002 ter zake overlast door het stoken van afval niet correct heeft afgehandeld.

De politieambtenaren zouden essentiële gegevens onjuist hebben weergegeven. Volgens verzoeker werd er namelijk vuur gestookt op een afstand van circa vijf meter achter een geladen tankauto, terwijl in het politierapport staat vermeld dat er vuur was gestookt op een afstand van 30 à 40 meter van de tankauto.

2. De korpsbeheerder heeft bij brief van 20 september 2004 aan de Nationale ombudsman laten weten dat de twee betrokken ambtenaren acht minuten na verzoekers melding ter plaatse waren gekomen, en dat bleek dat er op 30 tot 40 meter afstand van de tankauto een ijzeren ton stond. Er was geen open vuur, maar uit de ton kwam rook. Kennelijk was dit inmiddels met zand gedoofd, aldus de korpsbeheerder. Volgens de korpsbeheerder was in de ton wat afvalhout opgestookt, en was er geen sprake van oliefilters, zoals verzoeker aan de politieambtenaren had verteld.

3. Een medewerker van de gemeente Weert heeft tijdens een telefoongesprek met een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman laten weten dat aan verzoekers buurman nimmer een vergunning was afgegeven voor het stoken van afvalhout.

4. De Nationale ombudsman heeft op 5 oktober 2004 verzoekers reactie op het standpunt van de korpsbeheerder ontvangen. Hierin gaf verzoeker aan dat zijn buurman op vijf meter afstand achter de tankwagen een open vuur had gestookt, en dat er niet in een ijzeren ton werd gestookt, zoals de politie heeft beweerd. Volgens verzoeker heeft de politie een afstand van 30 à 40 meter in haar rapport vermeld, omdat dit de veiligheidsmarge is die minimaal moet worden aangehouden bij het stoken van vuur.

5. Betrokken ambtenaar Y heeft op 15 november 2004 onder meer verklaard dat hij naar aanleiding van verzoekers melding samen met zijn collega S. ter plaatse is gegaan, en dat hij zag dat verzoekers buurman een open vuur aan het stoken was. Y heeft verklaard dat hij de afstand tussen dit vuur en de tankwagen die op het terrein stond, tussen de 30 en 40 meter heeft geschat.

Y heeft nog benadrukt dat verzoekers stelling - dat de afstand tussen het vuur en de tankwagen vijf meter bedroeg - echt onzin is, en dat zij in dat geval gezien de gevaarssituatie beslist anders waren opgetreden.

Nadat Y en S. gesprekken met zowel verzoeker als diens buurman hadden gevoerd, kreeg Y het gevoel dat het verzoeker niet zozeer om het stoken van een open vuur te doen was, maar om het feit dat verzoekers buurman zijn vrachtwagen in de weekeinden in de buurt van zijn woning parkeerde. Omdat er geen gevaarlijke situatie was ontstaan, werd besloten dat een corrigerend gesprek richting verzoekers buurman meer op z'n plaats was dan het geven van een beschikking, aldus Y.

6. Betrokken ambtenaar S. heeft op 16 november 2004 onder meer verklaard dat hij zeker wist dat de afstand tussen het vuur en de tankwagen van verzoekers buurman tussen de 30 en 40 meter bedroeg. S. heeft verklaard dat hij in de wegenbouw heeft gewerkt en goed in staat is om afstanden te schatten. Volgens S. is verzoekers stelling

- dat de afstand tussen het vuur en de tankwagen vijf meter was - onjuist.

Nadat zij verzoekers buurman hebben laten weten dat het niet is toegestaan om een open vuur te stoken, heeft de buurman het vuur meteen gedoofd en bood hij zijn excuses aan. Omdat het de eerste keer was dat de buurman een open vuur stookte, hij zuiver hout verbrandde en er geen gevaar voor anderen was, kreeg de buurman een waarschuwing, aldus S.

7. In reactie op de afgelegde verklaringen heeft verzoeker bij brief van 25 januari 2005 onder meer gesteld dat zijn buurman regelmatig afval heeft verbrand en dat hij dit steeds heeft gemeld. Voorts heeft verzoeker gesteld dat hij nooit een ton heeft waargenomen.

Beoordeling

8. Ingevolge de APV van de gemeente Weert is het niet toegestaan om in de openlucht vuur aan te leggen (zie Achtergrond). Nu aan verzoekers buurman geen ontheffing was verleend van dit verbod en de Wet Milieubeheer niet van toepassing is op het transportbedrijf van verzoekers buurman (de Afdeling bestuursrechtspraak heeft immers bepaald dat het transportbedrijf geen vergunningplichtige inrichting in de zin van de Wet Milieubeheer is), was het verzoekers buurman niet toegestaan om vuur aan te leggen op zijn terrein.

9. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep dienen te handelen. Dit betekent voor onder andere politieambtenaren dat bij constatering van overtreding van wet- en regelgeving in beginsel repressief moet worden opgetreden.

10. In het algemeen onthoudt de Nationale ombudsman zich van het geven van een oordeel over een klacht, als de stellingen van verzoeker lijnrecht staan tegenover de stellingen van het bestuursorgaan. Die situatie doet zich niet voor als er sprake is van omstandigheden op grond waarvan aan de ene stelling meer waarde kan worden gehecht

dan aan de andere stelling.

Gelet op het feit dat beide betrokken ambtenaren hebben verklaard dat de afstand tussen het vuur en de tankwagen tussen de 30 en 40 meter bedroeg én het feit dat betrokken ambtenaar S. heeft verklaard dat hij in de wegenbouw heeft gezeten en afstanden goed kan schatten, oordeelt de Nationale ombudsman dat in dit geval meer waarde moet worden gehecht aan de verklaringen van de betrokken ambtenaren dan aan verzoekers verklaring. De Nationale ombudsman gaat er van uit dat toen de ambtenaren op 25 april 2002 ter plaatse zijn gekomen, de afstand tussen de tankwagen en het open vuur 30 tot 40 meter bedroeg.

Gelet op het feit dat beide ambtenaren hebben verklaard dat verzoekers buurman afvalhout aan het stoken was, oordeelt de Nationale ombudsman dat ook aan deze verklaringen meer waarde moet worden gehecht dan aan de verklaring van verzoeker dat zijn buurman oliefilters aan het verbranden was. Dit betekent dat er van een gevaarlijke situatie geen sprake was.

Alhoewel verzoeker heeft gesteld dat het niet de eerste keer was dat zijn buurman in de openlucht vuur aan het stoken was, is uit het dossier niet gebleken dat de politie eerdere meldingen van verzoeker hieromtrent heeft gekregen. Dat de betrokken ambtenaren Y en S. er van uitgingen dat het de eerste keer was dat verzoekers buurman in de openlucht vuur stookte, was dan ook niet onjuist.

Nu er van een gevaarlijke situatie geen sprake was, en de betrokken ambtenaren in de veronderstelling konden zijn dat het de eerste keer was dat verzoekers buurman in de openlucht vuur aan het stoken was, acht de Nationale ombudsman het niet onjuist dat zij verzoekers buurman een waarschuwing hebben gegeven. De politieambtenaren hebben daarmee niet in strijd met het vereiste van professionaliteit gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van de partijdige opstelling

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie zich partijdig opstelt in het (slepende) conflict dat hij met zijn buurman heeft.

Verzoeker stelt dat hij naar aanleiding van het incident met zijn buurman op 18 augustus 2002 bij de politie aangifte van bedreiging wilde doen, hetgeen niet werd geaccepteerd. Volgens verzoeker werd hem het voorstel gedaan om dit voorval als een melding aan te merken. Aansluitend zou dan op 19 augustus 2002 een gesprek plaatsvinden tussen verzoeker, zijn advocaat en de politie, om aan een oplossing te werken.

De politie heeft echter wel een week later een aangifte opgenomen van zijn buurman, hetgeen volgens verzoeker partijdige behandeling is.

Op 24 augustus 2002 kwam betrokken ambtenaar X bij verzoeker thuis, die zich zou hebben voorgesteld als onafhankelijk gespreksvoerder. Volgens verzoeker bleek van onafhankelijkheid geen sprake te zijn, omdat X al een gesprek had gevoerd met de burgemeester. X zou verzoeker hebben meegedeeld dat hij zich bij de zaak moest neerleggen, en dat anders het bestemmingsplan door de gemeente gewijzigd zou worden. Ook zou X verzoeker hebben uitgenodigd voor een gesprek met de burgemeester, verzoekers buurman en zijn vrouw, welk gesprek zou gaan over de door verzoeker gemaakte foto's en het bewijs van het bedrijfsmatig ingebruikgenomen perceel van zijn buurman. Na overleg met zijn advocaat heeft verzoeker van het bemiddelingsgesprek afgezien.

2. In zijn brief aan de Nationale ombudsman van 20 september 2004 heeft de korpsbeheerder laten weten dat verzoeker de politie op 18 augustus 2002 heeft gebeld met de mededeling dat zijn buurman op zijn terrein was en dat hij hem heeft verjaagd met een broodmes. Verzoeker heeft de politie verzocht om via de gebiedsmentor de zaak te laten aanpakken, aldus de korpsbeheerder.

Een week later vond er een gesprek plaats tussen verzoeker en X, omdat verzoeker overwoog om aangifte te doen. X heeft tijdens dat gesprek kenbaar gemaakt dat een bemiddelingspoging meer kans van slagen zou hebben dan een aangifte, omdat een aangifte zou worden gevolgd door een tegenaangifte van de buurman. Verzoeker wees een bemiddelingsgesprek niet op voorhand af, aldus de korpsbeheerder.

Volgens de korpsbeheerder is de vraag voor het opnemen van een aangifte op 18 augustus 2002 in het geheel niet aan de orde geweest.

Op 25 augustus 2002 deed verzoekers buurman aangifte. Op dat moment had X nog geen contact met de buurman gehad over het voorstel tot het bemiddelingsgesprek.

X had op 7 september 2002 een gesprek met verzoekers buurman, waarbij hij aangaf dat een aangifte niet tot een oplossing zou leiden. De buurman ging akkoord met het bemiddelingsvoorstel.

Op 9 september 2002 bezocht X verzoeker om hem uit te nodigen voor het bemiddelingsgesprek, maar verzoeker zag hier vanaf omdat hij er geen enkel heil in zag.

De korpsbeheerder heeft voorts gesteld dat verzoeker tweemaal is uitgenodigd om naar het politiebureau te komen om aangifte te doen, maar dat verzoeker niet is verschenen. Op 25 november 2003 heeft verzoeker alsnog aangifte gedaan.

De korpsbeheerder concludeerde dat X er veel energie in heeft gestoken om tot een oplossing te komen van de problemen tussen verzoeker en zijn buurman.

3. Op 5 oktober 2004 heeft de Nationale ombudsman verzoekers brief ontvangen, waarin hij zijn standpunt ten aanzien van de klacht handhaafde.

4. Betrokken ambtenaar X heeft op 15 november 2004 verklaard dat na het voorval op 18 augustus 2002, waarbij verzoeker zijn buurman met een broodmes had bedreigd en van zijn terrein had gejaagd, verzoekers advocaat hem om een gesprek heeft verzocht, omdat verzoeker overwoog aangifte tegen zijn buurman te doen. Er werd een afspraak gepland op 24 augustus 2002, aldus X.

Voorts heeft X verklaard dat hij nog diezelfde week werd gebeld door de burgemeester van Weert, die op de hoogte was van de problematiek tussen verzoeker en zijn buurman, en die in contact wilde komen met beide partijen. Een mogelijke aanleiding zou het voorval van 18 augustus zijn en de intentie van X om hierin te bemiddelen. X sprak met de burgemeester af dat hij de aanwezigheid van de burgemeester bij een eventueel bemiddelingsgesprek zou voorstellen aan beide partijen, aldus X.

X heeft verder verklaard op 24 augustus contact te hebben gehad met verzoeker en dat hij hem heeft voorgesteld een bemiddelingsgesprek te voeren in het bijzijn van zijn buurman, in plaats van het doen van een aangifte tegen de buurman. Verzoeker wees dit voorstel niet meteen van de hand. De dag erna deed verzoekers buurman aangifte jegens verzoeker wegens bedreiging met een mes, welke aangifte door een collega van X is opgenomen. X heeft verklaard dat hij op dat moment nog geen contact met zijn buurman had gehad omtrent het bemiddelingsvoorstel. Vervolgens heeft X op 7 september contact met de buurman gezocht en hem duidelijk gemaakt dat hij het doen van aangifte minder geschikt achtte dan een poging tot bemiddeling, waarna de buurman akkoord ging met dit bemiddelingsvoorstel.

X heeft voorts verklaard dat hij op 9 september 2002 aan verzoeker heeft meegedeeld dat zijn buurman heil zag in bemiddeling, maar dat verzoeker op dat moment een andere mening was toegedaan en niet met zijn buurman in overleg wenste te treden.

Volgens X heeft verzoeker nooit tegen hem gezegd dat hij aangifte wenste te doen, maar heeft hij gezegd dat hij dit overwoog te doen. Ook was het X niet bekend dat verzoeker bij zijn collega's heeft aangegeven aangifte te willen doen.

X heeft ontkend tegen verzoeker te hebben gezegd dat hij maar moest overwegen te verhuizen, en dat het bestemmingsplan gewijzigd zou worden, waarbij verzoeker zich maar had neer te leggen. Ook heeft X ontkend dat hij tegen verzoeker zou hebben gezegd dat het onderwerp van het bemiddelingsgesprek de door verzoeker gemaakte foto's zou zijn.

Volgens X was zijn hele optreden gericht op bemiddeling. X heeft benadrukt dat van partijdigheid van zijn kant absoluut geen sprake is geweest, en dat hij het jammer vindt dat het niet tot een bemiddelingsgesprek is gekomen.

5. Bij brief van 25 januari 2005 heeft verzoeker zijn standpunt gehandhaafd.

Beoordeling

6. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden.

7. Gelet op de verklaring van X en hetgeen verzoeker heeft gesteld, gaat de Nationale ombudsman er van uit dat X de intentie had om te bemiddelen tussen verzoeker en diens buurman. Aangezien verzoeker in eerste instantie had aangegeven open te staan voor bemiddeling, is het begrijpelijk dat op dat moment geen aangifte jegens zijn buurman is opgenomen.

Dat de aangifte van verzoekers buurman jegens verzoeker wél is opgenomen, is geen reden om te veronderstellen dat X partijdig was. Op dat moment had X immers nog niet met verzoekers buurman over het bemiddelingsvoorstel gesproken, terwijl de aangifte van de buurman niet door X, maar door een collega van hem is opgenomen.

Het feit dat een eventueel bemiddelingsgesprek zou worden gevoerd in aanwezigheid van de burgemeester, is evenmin een reden om partijdigheid van X te veronderstellen. De burgemeester had zelf contact met X opgenomen en aangegeven dat hij in contact wilde komen met beide partijen.

Voorts heeft X ontkend dat hij tegen verzoeker zou hebben gezegd dat het bestemmingsplan zou worden gewijzigd en dat verzoeker maar moest gaan verhuizen. Ook heeft X ontkend dat hij heeft gezegd dat het bemiddelingsgesprek over de door verzoeker gemaakte foto's zou gaan. De stellingen van verzoeker staan op dit punt lijnrecht tegenover de stellingen van X. De Nationale ombudsman kan zich echter niet aan de indruk onttrekken dat verzoekers weergave van het gesprek met X (mede) is gebaseerd op zijn gevoelens van onvrede over de hele gang van zaken ten aanzien van de problematiek tussen hem en zijn buurman en het feit dat hij van mening is dat hij in dit conflict niet door de gemeente en de politie wordt bijgestaan. De Nationale ombudsman oordeelt dat in dit geval meer waarde moet worden gehecht aan de stellingen van X en gaat er dan ook van uit dat X niet tegen verzoeker heeft gezegd dat het bestemmingsplan zou worden gewijzigd, dat verzoeker maar moest gaan verhuizen en dat het bemiddelingsgesprek over de door verzoeker gemaakte foto's zou gaan.

Gelet op het bovenstaande oordeelt de Nationale ombudsman dat er geen argumenten zijn om te twijfelen aan de onpartijdigheid van X.

X heeft dan ook niet in strijd met het verbod van vooringenomenheid gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Limburg-Noord, is niet gegrond.

Onderzoek

Op 29 juli 2003 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer H. te Weert, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Limburg-Noord. Omdat verzoeker zijn klachten nog niet aan het bestuursorgaan had voorgelegd, stelde de Nationale ombudsman op dat moment nog geen onderzoek in.

Naar aanleiding van verzoekers brief van 12 mei 2004 werd naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord (de burgemeester van Venlo), een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Roermond over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Verder is de betrokken ambtenaren om inlichtingen verzocht.

Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Betrokken ambtenaar Y deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reacties van verzoeker en betrokken ambtenaar X gaven geen aanleiding het verslag te wijzigen en/of aan te vullen. Zowel de korpsbeheerder als de betrokken ambtenaar S. gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 12 mei 2004, met bijlagen over de interne klachtprocedure bij het regionale politiekorps Limburg-Noord.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 20 juli 2004.

Standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord van 20 september 2004, met bijlagen, waaronder afschriften van op deze zaak betrekking hebbende rapportages.

Reactie van verzoeker van 5 oktober 2004.

Verklaring van betrokken ambtenaar X van 15 november 2004.

Verklaring van betrokken ambtenaar Y van 15 november 2004.

Verklaring van betrokken ambtenaar S. van 16 november 2004.

Reactie van verzoeker van 27 januari 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Algemene Plaatselijke Verordening gemeente Weert:

"Artikel 5.5.1 Verbod vuur te stoken

1. Het is verboden in de openlucht vuur aan te leggen, te stoken of te hebben.
2. Burgemeester en wethouders kunnen ontheffing verlenen van het in het eerste lid gestelde verbod.

(...)

4. Het in het eerst lid gestelde verbod geldt niet voor zover:

- a. Op de Wet milieubeheer gebaseerde voorschriften van toepassing zijn;

(...)"